

μελούντες ὑποθέσεις δὲν ἔμπορῶν ἄλλους νὰ διορθώσωσι διὰ τὴν ἀμέλειαν τῶν ἰδικῶν των. Πλὴν ἅπαντες ἐν γένει, χωρὶς νὰ σκεπτόμεθα ἐὰν πταίωμεν κατὰ τοῦτο ἢ ὄχι, σπεύδοντες νὰ ἐφωτῶμεν πρὸς τοὺς μεταξὺ ἡμῶν ἐπεμβαίνοντας, «Κύτταζε τὰς ἰδίας σου ὑποθέσεις» διότι ἀληθεύει ὅτι βλέπομεν μικρὰν ὄπην ἐν τῷ ἱματίῳ τοῦ ἀδελφοῦ ἡμῶν πολὺ καθαρώτερον παρὰ μεγάλην ἐν τῷ ἡμετέρῳ.

Τῷ ὄντι οἱ πλείστοι ἐξ ἡμῶν κλίνομεν παραπολὺ καὶ εἰς τὸ ἀμελεῖν τὰ ἰδία ἡμῶν, καὶ εἰς τὸ ἐπεμβαίνειν εἰς τὰ τῶν ἄλλων.

Ὅποταν κοινολογῶμεν δυσφημίαν τινα, ἢ περὶ ἧς ἀλήθεια εἶναι ἀμφίβολος, ἀλλ' ἢ τις κηρυσσόμενη πρέπει νὰ βλάβῃ τι νὰ ἐξεροχόμεθα τῆς σφαίρας ἡμῶν ἐπὶ κακῷ. Κάλλιον ἦθελεν εἶσθαι νὰ κρύψῃ τις σφάμα παρὰ νὰ δημοσιεύσῃ αὐτό. Κάλλιον ἦθελεν εἶσθαι νὰ διορθώσωμεν τὰς ἡμετέρας ἢ λέειν παρὰ νὰ διαδίδωμεν τὰς τοῦ πλησίον ἡμῶν ὅθεν ὁσάκις δυσφημίαν τινα κοινοποιῶμεν, δὲν κνττάζομεν τὰς ἡμετέρας ὑποθέσεις.

Ὅποταν ἐνασχολώμεθα εἰς ἕρῃδας, ἐπιχειρῶμεν νὰ ἐξισάσωμεν διαφορὰς ἀτόκλητοι, ἢ φθειρόμεν τὸν καιρὸν μας εἰς μάταια καὶ χιμαιρικὰ σχέδια εἰς ἐκάστην τούτων καὶ εἰς ὅλας ταύτας τὰς περιπτώσεις δὲν κνττάζομεν τὰς ἰδίας ἡμῶν ὑποθέσεις.

Εἰς ἕκαστος ἔχει ἔργον τι ἰδιαίτερον, εἰς ὃ χροεωστεῖ νὰ κατὰγίνεται καὶ εἴτε οἰκογένεια, εἴτε πόλις, εἴτε ἐπαρχία, εἴτε βασιλείον, βεβαίως διοικεῖται καλῆτερον, ὅποταν ἕκαστος αὐτῆς μέλος κνττάξῃ τὰς ἰδίας αὐτοῦ ὑποθέσεις.

Πότε δὲν εὐχαριστοῦμεθα μὲ ἡμᾶς αὐτοὺς; πότε γίνονται ἄνω κάτω αἱ ὑποθέσεις μας; πότε μένομεν ὀπίσω εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις μας; Ὅταν ἡμεδα ἀργοί, ἀπρονόητοι, ἢ ἀφρονες, ὅταν, ἐν συντομίᾳ, δὲν θεωρῶμεν τὰς ἰδίας ἡμῶν ὑποθέσεις.

Ρίπον τὰ βλέμματα ὀλόγηρά σου εἰς τὸν κόσμον ἀναμφίβολως ἀσθένεια, δεινότης περιστάσεων, καὶ ἀνυχία συνέβη πολλάκις νὰ καταφέρωσιν εἰς πένιαν τοὺς πλουσιωτάτους, τοὺς ἐμφοροεσιτάτους, καὶ τοὺς βιομηχανικωτάτους τῆς κοινωσίας ἀλλ' ἐὰν ἅπαντες οἱ ἐν ἀρέσει ζῶντες ἐτίθεντο ἐξ ἐνὸς μέρους, καὶ οἱ εἰς ῥάκη, ἔνδεια, καὶ ταλαιπωρίαν κατατήσαντες ἐξ ἄλλου, τὸ πλεῖστον μέρος τῆς στενοχωρίας τῶν δευτέρων ἦθελεν εὐρεθῆ προελθόν ἐκ τοῦ ὅτι δὲν ἐκνττάζον τὰς ἰδίας αὐτῶν ὑποθέσεις.

Βεβαίως ὅτι ἄριστον εἶναι νὰ κνττάξῃς τὰς ἰδίας σου ὑποθέσεις τοῦτο ἐὰν πράξῃς, θέλεις εἶσθαι ἐνύποληπτοτερος, ὠφελιμώτερος, φιλανθρωπότερος, καὶ δεκάκις εὐδαιμονέστερος. Προᾶξον τοῦτο, καὶ τὰ πάντα θέλουν εὐδοῦσθαι, ἀμέλειαν τοῦτο καὶ τὰ πάντα θέλουν δυστροπεῖν. Ἄν ἔχῃς ἀγάπην τινα πρὸς τὸν πλησίον σου, ἢ σέβας τι πρὸς σεαυτὸν, κνττάζε τὰς ἰδίας σου ὑποθέσεις.

Τοὺς μεθύσαντες, καὶ τοὺς πίνοντας, καὶ τοὺς ἀσώτους ἐξέλιπτος θέλουσι προσφάσειν ἡμέραν τινα τὰ φοβερά ἀποτελέσματα τῆς ἀφροσύνης, τῆς ἀκρατείας καὶ τῆς κακίας των ἀλλὰ νὰ θανατώσωμεν εἰς τοῦτο; Ὅχι, εἶναι ἀναπόφευκτον εἶναι ἡ φυσικὴ συνέπεια τοῦ μὴ κνττάξῃν τὰς ἰδίας ἡμῶν ὑποθέσεις.

Πῶς εἶναι τρόπος, ἐὰν ἡμεῖς δὲν κνττάζομεν τὰς ἰδίας ἡμῶν ὑποθέσεις, νὰ κνττάξῃ αὐτὰς ἄλλος τις διὰ ἡμᾶς; Καὶ ἐὰν εἴτε ἡμεῖς εἴτε ἄλλοι ἀδιαφορῶμεν περὶ τῶν ἰδίων ἡμῶν πραγμάτων, ἀταξία καὶ ὄλεθρος ἀναποφεύκτως θέλουσι μᾶς ἀκολουθήσει. Δεῖξόν μοι τὸν ἄνθρωπον, ὅστις δὲν κνττάξῃ τὰς ἰδίας αὐτοῦ ὑποθέσεις, καὶ ἐγὼ θέλω σὲ δεῖξαι ἕνα ὅστις μετ' οὐ πολὺ θέλει περιπέσειν εἰς δυστυχίαν.

Ἄλλ' ἐρωτᾷς ἐὰν ἦναι καλὸν ν' ἀγαθοποιῶμεν ἄλλον; νὰ βαστάζωμεν τὸ βάρος τοῦ ἀσθενούς; ν' ἀγρυπνώμεν παρὰ τὴν κλίνην τοῦ ἀρρώστου γείτονός μας; νὰ ἀνακουφίζωμεν τὸν ἐνδεῆ; νὰ διδάσκωμεν τὸν ἀμαθῆ; νὰ νοσητεύωμεν τὸν ἀπερίσκεπτον; καὶ νὰ ἀναγινώσκωμεν τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ εἰς τοὺς τυφλοὺς καὶ ἀπαιδέτους; Ἀποκρίνομαι ὅτι εἶναι μέρος τοῦ ἔργου σου νὰ πράττῃς ταῦτα κατὰ δύναμιν διότι ὀφείλει εἰς ἕκαστος νὰ πράττῃ τὸ κατὰ δύναμιν πρὸς δόξαν Θεοῦ καὶ διὰ τὴν εὐημερίαν τῶν ἀνθρώπων ταῦτα λοιπὸν πράττω, κνττάξῃς, κυρίως εἰπεῖν, τὰς ἰδίας σου ὑποθέσεις.

Μὴ λείψῃς λοιπὸν ν' ἀκολουθῆς τὸ λαμπρὸν ἐκείνου παραδειγμα, «ὅστις ἐπὶ γῆς ὠν περιύχετο ἀγαθοποιῶν,» ἐνθυμηθεὶς ὅτι τὸ ἐπὶ γῆς ἔργον σου εἶναι νὰ προετοιμασθῆς διὰ τοὺς οὐρανοὺς. Μεταχειρίζου πάσας τὰς δυνάμεις σου ὠφελίμως προσεῖχον ἐν ὀνόματι τοῦ Σωτῆρος ἐνθέρμως ἀναγίνωσκε τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ συνεχῶς, καὶ σταθερῶς ἐμπιστεύου εἰς τὰς ἐπαγγελίας του. Ταῦτα πράττε, καὶ θέλεις ἐξάπαντος εὐρεῖν ἐπωφελέστατον ἐν τῇ ζωῇ καὶ ἐν τῷ θανάτῳ, ἐν τῷ χρόνῳ καὶ ἐν τῇ αἰωνιότητι, τὸ κνττάξῃν τὰς ἰδίας σου ὑποθέσεις.

Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ ΑΦΡΙΚΑΝΟΥ ΤΙΝΟΣ ΔΟΥΛΟΥ.

ΔΟΥΛΟΣ τις ἐν μιᾷ τῶν Δυτικο-Ινδικῶν Νήσων, ἐξ Ἀφρικῆς καταγόμενος, ἀφοῦ κατηγήθη τὴν Χριστιανικὴν θρησκείαν, καὶ ἐποτίσθη τὸ πνεῦμά της, ἔγεινε πολλοῦ λόγου ἄξιος εἰς τὸν δεσπότην αὐτοῦ, ἕνεκα τῆς ἀκεραιότητος καὶ τῆς ἐν γένει χρηστῆς διαγωγῆς του. Προϊόντος δὲ τοῦ χρόνου, προεβίβασεν αὐτὸν ὁ ἰδιοκτήτης εἰς τινα θέσιν ὀπισσοῦν σημαντικὴν, διορίσας αὐτὸν νὰ ἐπιστατῇ εἰς τὰς ἀγροτικὰς ὑπηρεσίας. Ἐτυχε δὲ ποτε, ἐπιθυμῶν ὁ κύριος ν' ἀγοράσῃ εἴκοσι δούλους αἰτινες ἐχρηαζόντο εἰς τὸ κατάστημα, νὰ μεταχειρισθῇ τὸν δούλον τοῦτον εἰς τὴν ἐκλογὴν, ἀφοῦ πρῶτα παρήγγειλεν εἰς αὐτὸν νὰ ἐκλέξῃ ἄνδρας δυνατοὺς, καὶ τοὺς φαινομένους ὅτι ἤθελον ἀποκατασταθῆ καλοὶ ἐργάται. Ὑπήγε λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος εἰς τὴν ἀγορὰν τῶν δούλων, καὶ ἤρχισε τὴν ἐξέτασιν. Ἀφοῦ δ' ὀλίγον ἐθεώρησε τὴν πληθύν τῶν πωλουμένων, προσήλωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς γηραλέον τινα κακῶς ἔχοντα, καὶ εἶπεν εἰς τὸν δεσπότην του ὅτι καὶ αὐτὸς πρέπει νὰ ἐμβῇ μεταξὺ τῶν εἴκοσι. Ὁ κύριος ἐφάνη τὰ μέγιστα ἐκπεπληγμένος εἰς τὴν ἐκλογὴν του, καὶ τὸν ἐπέπληξεν. Ὁ ἄθλιος ἐδεήθη νὰ τὸν γείνη ἢ χάρις αὐτῇ παρετήρησε δὲ καὶ ὁ σωματέμπορος ὅτι,

ἂν ἡγόραζον εἴκοσι, ἤθελε τοὺς χαρίσει τὸν ἀσθενῆ γέροντα. Ἡ συμφωνία λοιπὸν ἐτελείωσε, καὶ οἱ δούλοι μετέβησαν εἰς τὸν ἀγρὸν τοῦ νέου κυρίου των· ἀλλ' οὐδένα ἐξ αὐτῶν περιποιεῖτο ὁ ἐκλέξας μὲ τὸ ἥμισυ τῆς ἐπιμελείας, ὅσῃν ἀπέδιδεν εἰς τὸν ἀρρώστον ἄθλιον Ἀφρικανόν. Ἐλαβεν αὐτὸν εἰς τὸ ἴδιόν του οἶκον, καὶ τὸν ἔθηκεν ἐπὶ τῆς ἰδίας του κλίνης τὸν ἐκάθιζεν εἰς τὴν ἰδίαν του τράπεζαν, καὶ τὸν ἐπότιζεν ἐκ τοῦ ἰδίου του ποτηρίου· ὅτε ἐκρύνε, τὸν ἐκβαζεν εἰς τὸν ἥλιον· ὅτε δ' ἐθερμαίνεται, τὸν ἔθετεν ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν δένδρων. Ἐκτεπληγμένος ὁ κύριος εἰς τὴν θεραπείαν τὴν εἰς σύνδουλον ἀπονομομένην ὑπὸ τοῦ πιστοῦ δούλου του, ἠθέλησε νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν ἀλήθειαν. « Διὰ τί τάχα, » εἶπε, « νὰ ἔχῃς τόσῃν συμπάθειαν μὲ τὸν γέροντα τοῦτον; πρέπει νὰ ὑπάρχῃ κάμμία αἰτία· εἶναι συγγενῆς σου, ἴσως ὁ πατήρ σου; » « Ὀχι, αὐθέντα, » ἀπεκρίθη ὁ ταλαίπωρος, κακῶς Ἀγγλίζων, « δὲν εἶναι πατήρ μου! » « Εἶναι λοιπὸν ἀδελφός σου πρεσβύτερος; » « Ὀχι αὐθέντα, δὲν εἶναι ἀδελφός μου! » « Λοιπὸν εἶναι θεῖός σου, ἢ ἄλλος τις συγγενῆς; » « Ὀχι, αὐθέντα, δὲν εἶναι συγγενῆς μου διόλου, οὔτε καὶ φίλος μου! » « Διὰ τί λοιπὸν, » ἠρώτησεν ὁ κύριος, « ἔχεις τόσῃν συμπάθειαν μὲ αὐτόν; » « Εἶναι ἐχθρός μου αὐθέντα, » ἀπεκρίθη ὁ δούλος· « αὐτὸς μὲ ἐπώλησεν εἰς τὸν σωματέμπορον καὶ ἡ νέα μου θρησκεία μὲ διδάσκει, ὅταν ὁ ἐχθρός μου πεινᾷ, νὰ τὸν τρέφω, καὶ ὅταν διψᾷ νὰ τὸν ποτίζω »

Ἡ ΠΟΛΙΣ ΑΜΜΟΧΟΥΣΤΟΣ

ἘΞΕΛΘΟΝΤΕΣ τῆς Λάρνακος τὴν πρωίαν τῆς 20ῆς Νοεμβρίου, ἐφθάσαμεν μετὰ ὀκτώρων ὁδοιποριᾶν εἰς Ἀμμόχουστον, πόλιν καιμένην πρὸς τὸ ἀνατολικὸν μέρος τῆς Κύπρου. Ἐθεμελιώθη ὑπὸ Πτολεμαίου Φιλαδέλφου, βασιλέως τῆς Αἰγύπτου, κατὰ τὴν πιθανωτέραν χρονολογίαν περὶ τὰ 274 π. Χ. Ἡ πόλις αὕτη, καθὼς καὶ αἱ λοιπαὶ τῆς νήσου, ὑπέφερε συμφορὰς καὶ ὀλεθρίους μεταβολὰς, ὅσας σχεδὸν οὐδεμία ἄλλη, κυριευομένη ποτὲ μὲν ὑπὸ τῶν Βενετῶν, ποτὲ δὲ ὑπὸ τῶν Γενουσησίων, καὶ τυραννομένη ἀπὸ τοὺς ἰδίους αὐτῆς ἡγεμόνας, καὶ κατασπαρτατομένη διὰ τὰς ἐμφυλίους στάσεις των, μέχρι σχεδὸν τοῦ 1571, ὅποτε ὁ Μουσταφᾶ Πασσᾶς ἐπολιορκήσῃ καὶ καθυπέταξεν αὐτὴν μετὰ πεντάμηνον γενναίαν ἀντίστασιν. Κατακτῆσας δὲ αὐτὴν ἐφόνησε τοὺς ἐπισημοτέρους πολίτας, κατηδάφισε τὰ λαμπρότερα τῶν οἰκοδομημάτων, καὶ μ' ἓνα λόγον ἕκτοτε πλέον ἡ πόλις αὕτη οὐκ ἀνέλαθεν. Ἐχει ὄχυρά τεῖχῃ, ἡ δὲ περίμετρος τῆς εἶναι δύο περίπου ὥρων. Ἐκατοικεῖτο ὑπὸ τριάκοντα περίπου χιλιάδων κατοίκων, διακρινομένων μεταξὺ τῶν λοιπῶν πόλεων διὰ τὸ φιλόκαλον αὐτῶν.

Ναοὶ, παλάτια, παυλάριθμοι ὠραῖαι πλατεῖαι, κομψαὶ οἰκοδομαί, καὶ ἄλλα μεγαλοπρεπῆ δημόσια καὶ ἰδιωτικὰ

κτίρια, κατεκόσμου τὴν πλουσίαν ταύτην πόλιν. Ἀλλὰ τὸ πρότιστον αὐτῆς καύχημα εἶναι ὁ λιμὴν.

Τὴν σήμερον τὰ μόνα ζωῆς σημεῖα, ὅσα προσβάλλουσι τὸ τοῦ περιηγητοῦ ἔκθαμβον ὄμμα, εἶναι πρὸ πάντων ὁ ναὸς τῆς Ἁγίας Σοφίας, ἄλλοτε καταγώγιον τῶν Χριστιανῶν, νῦν δὲ τῶν Ὀθωμανῶν· ὁ ναὸς οὗτος σύρει καὶ θέλγει τὸν εὐαίσθητον διαβάτην.—Ἐπειτα τὸ σχεδὸν κατηδαφισμένον παλάτιον, ἐρείπιον ἄξιον τῶ ὄντι παρατηρήσεως· ἡ ἐξαίσιός ποτε καλλονὴ του μαρτυρεῖται ἀπὸ τὰ διασωζόμενα λείψανα, τουτέστι ἀπὸ τὸ μεγαλοπρεπὲς πρόσωπον, τὸ ὅποιον διατηρεῖται ἀκέραιον μὲ τέσσαρας λευκοὺς στύλους ἐκ μαρμαροῦ, ἄριστα καλλιτεχνημένους. Ἐγγὺς τοῦ παλατίου εὐρίσκεται ὁ ναὸς τοῦ Ἁγίου Νικολάου, περὶφημος διὰ τὴν κομψότητα τῆς ἀρχιτεκτονικῆς του, ἥδη ὅμως χρησιμεύων ὡς ἀποθήκη τῆς κυβερνήσεως. Ὁ ἀριθμὸς τῶν λοιπῶν ἐκκλησιῶν ἐμπορεῖ νὰ ὀνομασθῇ μέγιστος, ἀλλ' ὅλαι κατήντησαν ἐρείπιων σωρός.

Διήλωμεν ἐπομένως ὅλας τὰς εὐρυχώρους ἀγυῖας τῆς πόλεως, αἵτινες εἰσὶ πλήρεις ἐρείπιων ἀρχαίας μεγαλοπρεπείας· δὲν δύναμαι νὰ περιγράψω ὅποια καταπληκτικὰ αἰσθητά διεγείρουσιν εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ εὐαίσθητου περιηγητοῦ.—Αἱ μόναι τέλος πάντων ἀρχαιοῦτες, τὰς ὁποίας ἐσεβάσθη ὁ πανδαμάτωρ χρόνος, εἶναι ἡ ἀκρόπολις, καὶ ἡ ὀπλοθήκη. Τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα εἶναι τὰ ἐρείπια τῆς ποτὲ ὑπερφάνου Ἀμμοχούστου.

Μεθ' ἱκανὴν περιήγησιν ἐξήλωμεν τῆς ἀρχαίας ταύτης πόλεως, διευθυνθέντες πρὸς τὸ πλησίον χωρίον καλούμενον Ἅγιος Σέργης. Ἦτον ἥδη νύξ, καὶ τὸ μαργαρίτινον φῶς τῆς σελήνης ἐμετρίαζε τὸ νυκτερινὸν σκότος· ἐν μιᾷ δὲ σχεδὸν ὥρᾳ ἐφθάσαμεν εἰς τὸ χωρίον τοῦτο, ὅπου καὶ ἀνεπαύθημεν.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Ν. ΦΡΑΝΓΚΟΥΔΗΣ.

ΚΑΙ ἂν ἔχῃ τις πᾶν ὅ,τι ὁ κόσμος δύναται νὰ δώσῃ, θέλει μ' ὄλον τοῦτο εἶσθαι ἄθλιος, ὅταν ὁ νοῦς αὐτοῦ ᾖ χαμερπῆς, ἀπαιδευτος, ἀνευλαβής. Ἄς ἔχῃ τις κήπους, ἀγρούς, ἄλση, καὶ λειμῶνας, πρὸς μεγαλοπρέπειαν, ἀφθονίαν, καλλωπισμὸν, καὶ τέρψιν, ἐνῶ συγχρόνως ἀπέχει ὁ Θεὸς τῶν διαλογισμῶν αὐτοῦ. Ἄλλος δὲ τις μῆτε ἀγρὸν ἄς ἔχῃ, μῆτε κήπον· ἄς θεωρῇ μόνον τὴν φύσιν μετὰ τὰ πεφωτισμένου νοῦς—νοῦς δυναμένου νὰ θεωρῇ αὐτὰ ὡς ἀποδείξει τῆς δυνάμεως, τῆς ἀγαθότητος, καὶ τῆς ἀληθείας του· ὁ ἀνήρ οὗτος, καίτοι πένης, εἶναι μεγαλύτερος, ὡς καὶ εὐδαιμονέστερος τοῦ ἄλλου, καίτοι πλουσίου. Ὁ μὲν εἶναι μικρόν τι κτήνους ἀνώτερος, ὁ δὲ μικρόν τι κατώτερος ἀγγέλου.

Ο ΑΓΡΙΟΣ ΤΗΣ ΑΟΥΣΤΡΑΛΙΑΣ.

ΕΠΙ τῆς ἀντικρῦ ὄχθης εἶδον ἓνα τῶν ἀγρίων αὐτοχθόνων, καὶ μὴ βλεπόμενος ὑπ' αὐτοῦ, ἐστάθην